https://achterderug.nl

baan. Hij keek er even naar, alsof het hem niet zo erg aan ging. „Doe jij mee, Herre ?" vroeg Wout ten Dam. Hij haalde z'n schouders op. „'k Weet nog niet. Misschien wel." Maar zijn hart gloeide en bonsde in zijn borst. Hij zag Jute Brandt aankomen, draaide zich om en liep de school in.

Het was maar goed voor Herre, dat het niet zo lang meer duurde. De spanning en de brandende zucht tot overwinnen verteerden hem. Hij at slecht en zag bleek. „Als je maar niet ziek wordt", zei Moeder, „dat zou jammer voor je zijn, zo'n rijderij is zo leuk voor jullie jongens."

Herre antwoordde niet. Hij dacht aan wat hij die morgen een paar jongens tegen elkaar had horen zeggen. „Juut zal het wel weer winnen", had Piet Booms gezegd, „Jute is de beste bij alle sport." Die woorden hadden hem, Herre, doen trillen van drift, maar ditmaal had hij zich beheerst en gezwegen. Hij kende zijn eigen krachten op de schaats, hij zou die Juut klein krijgen.

De Donderdagmiddag kwam. Boven de vrolijke ijsbaan lag een effen strakblauwe hemel, de Oostenwind was koud, maar niet te fel. In groepjes stonden de jongens te praten en ook de vele kijkers hadden grote belangstelling. Een der laatsten die aankwam, was Herre Venma; de deelnemers moesten meteen om hun nummer loten en het opspelden — het ging zo dadelijk beginnen.

Er zijn twintig paren jongens.

Maar na de derde rit zijn er nog maar acht paren, na de vierde zes, na de vijfde drie. De spanning groeit. Met een felle verbetenheid ziet Herre, dat ook Juut bij de zes jongens staat die weer rijden moeten. En het is

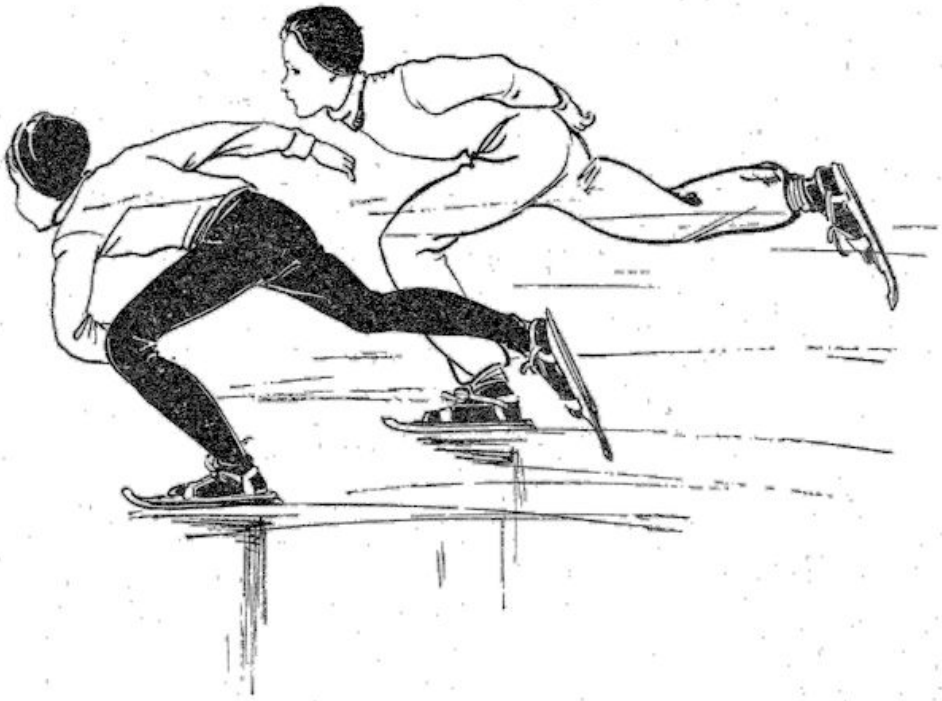

De laatste rit begint . . .

https://achterderug.nl

hem of hij het vooruit al voelt : straks zullen hij en Juut de eindrit hebben en samen kampen moeten om de eerste prijs. Nee, niet om die prijs gaat het bij hem. Maar om het feit, de overwinnaar te zijn en zijn nederlaag te niet te doen.
En wat hij al voelde, gebeurt ook. Alle zes die jongens zijn flinke, vlugge, stoere kerels, ze doen maar weinig voor elkaar onder. Maar bij de negende rit zijn het alleen nog Juut en Herre, die voor de start-streep staan. Er wordt „hoera !" geroepen. De laatste rit begint !
En als die voorbij is, dan staat Herre Venma bij het tafeltje van de jury, waar ook Meester bij hoort, en neemt zijn eerste prijs in ontvangst. Gelukt ! Gelukt ! zingt het binnen in hem. Hij heeft Juut verslagen, hij heeft zijn eer gered ! Bijna werktuiglijk neemt hij het zilveren polshorloge aan en van de toespraak hoort hij lang niet alles. Want de triomf die binnen in hem schreeuwt, overstemt de woorden van den voorzitter. Zelfs de moeheid die nu door zijn benen kruipt, voelt hij nauwelijks. Opeens schrikt hij : hij ziet Juut aankomen. Die is nu natuurlijk razend op hem, even razend als hijzelf van de zomer was, nee, nog veel erger, want Juut kon inderdaad schitterend rijden en dan was het nog véél erger, verslagen te worden. Hij wil zich afwenden, net doen of hij Juut niet ziet . . .
Maar Jute Brandt komt met uitgestoken hand op hem toe. „Gefeliciteerd, Herre !" zegt hij eenvoudig, maar echt hartelijk gemeend. „Je rijdt verduiveld kranig, je hebt het echt verdiend."
Waarom springen nu opeens die Herre Venma een paar tranen in zijn ogen ? Het is zo gek, het is hem opeens, of hij nu eigenlijk pas echt weet, dat hij gewonnen heeft, of hij nu eigenlijk opeens pas echt blij is, niet zo hard-triomfantelijk tevreden, maar echt van binnen blij. Hij voelt dat hij het heerlijk vindt, dat Jute en hij, die in maanden geen woord tegen elkander hebben gezegd, daar weer bij elkaar staan als goeie kameraden. En hij voelt nòg iets. Hij voelt dat hij Jute bewondert.
Samen gaan ze van de baan naar huis. In de winkels staan al Kerstbomen te branden. Er komt een gedachte bij Herre op, maar hij spreekt ze nog niet uit.
Aan tafel, als Vader en Moeder zo echt hartelijk kijken, als hij alles verteld heeft van de middag, dan zegt hij opeens :
„Mag ik in de Kerstvacantie weer een paar dagen een jongen vragen, zoals vroeger in Sneek, Mem ? Of doet u dat van 't jaar niet ?"
„Als je met het eenvoudige tevree bent en geen bijzondere uitgangen verlangt", zegt Moeder, „dan mag het gerust. Wie wou je vragen ?"
„Jute Brandt."
Vader en Moeder kijken elkander aan. Er komt blijdschap in hun ogen, verraste blijdschap.
„Ik geloof dat het vandaag een héél goeie dag voor ons drieën is", zegt Vader. En Moeder legt haar hand op die van haar jongen. „En ik geloof", zegt ze, „dat ik opeens alles begrijp. Onze Herre heeft in een vergissing geleefd, al deze laatste maanden. Dàt heeft het hem zo moeilijk gemaakt."
„Welke vergissing, Mem ?" vraagt Herre zacht.
„Je hebt dwaze trots verward met eergevoel, geloof ik, m'n jongen."
Het blijft even stil. Herre moet daar even over denken. Dwaze trots, ja, die had hem beheerst van dat ogenblik in de zwemclub af. En eer-